

rigtige. Det må formentlig antages, at et krav om, at bureauerne skal oplyse den registrerede om, af hvem oplysningerne er meddelt, vil gøre det meget vanskeligt for bureauerne at komme i besiddelse af andet end offentligt tilgængelige oplysninger som følge af den traditionelle opfattelse med hensyn til diskretion, der antages at gælde i dele af erhvervslivet.

Registertilsynet vil i øvrigt efter forslaget § 21, stk. 3 og 4, kunne forbyde anvendelse af en bestemt fremgangsmåde i forbindelse med indsamling, såfremt den indebærer en væsentlig risiko for, at der registreres urigtige eller vildledende oplysninger, eller pålægge virksomheden kontrolforanstaltninger med hensyn til, om sådanne oplysninger registreres eller videregives.

Den registrerede kan efter *stk. 4* kræve, at hans begæring besvares skriftligt af bureauet. Justitsministeren fastsætter efter bestemmelsen regler om betaling for skriftlige meddelelser.

Det er overvejet, om der burde gives den registrerede adgang til at få den skriftlige meddelelse uden betaling. En sådan adgang ville imidlertid føre til, at enhver kunne få en gratis kreditoplysning om sig selv, hvilket igen eventuelt kunne føre til, at det ved indgivelsen af ansøgninger om ansættelse, lån, kreditkøb eller lignende forhold blev almindeligt at stille krav om vedlæggelse af egen kreditoplysning.

Det er derfor blevet foretrukket, at der gives den registrerede mulighed for at vælge mellem gratis mundtligt herunder telefonisk svar eller skriftligt svar mod et rimeligt vederlag.

Vederlaget tænkes fastsat således, at det må antages at afholde fra spekulation i den registreredes adgang til at kræve skriftlige oplysninger om sig selv. Det vil eventuelt kunne fastsættes, at den første skriftlige underretning skal være gratis, og at der heller ikke skal betales for skriftlige meddelelser i tilfælde, hvor den registrerede ikke har fremsat krav om skriftligt svar.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til § 6 i betænkningssudkastet.

I denne bestemmelse fastsættes nærmere regler om, hvorledes kreditoplysningsbureauerne må videregive oplysninger.

Videregivelse kan tænkes at ske i skriftlig eller mundtlig form og kan omfatte brug af tekniske hjælpemidler. Den skriftlige form omfatter meddelelser på papir, magnetbånd, mikrofilm og lignende, som er af permanent karakter. Den mundtlige form omfatter også meddelelser afgivet telefo-

nisk. Sidestilles hermed må anvendelsen af data-skærm og lignende, hvor meddelelserne har en ikke-permanent karakter. Efter forslaget skal oplysningerne som hovedregel meddeles forespørgeren *skriftligt*. Herved sikres fornødent bevis for, hvad der er oplyst til trediemand, hvilket er et nødvendigt led i den kontrol m. v., der etableres efter reglerne i §§ 8–13. Bestemmelsen i § 9, stk. 1, om adgang for en registreret til at blive gjort bekendt med indholdet af afgivne oplysninger forudsætter således, at bureauerne opbevarer genparten eller lignende af afgivne oplysninger eller bedømmelser.

Et ufravigeligt krav om skriftlighed er for så vidt at foretrække, men det kan dels være meget bekosteligt for bureauerne, dels være i strid med nugældende praksis, hvorefter bureauerne i vidt omfang besvarer telefoniske forespørgsler fra abonnenter og dermed efterkommer erhvervslivets behov for hurtigt at kunne få oplysningerne.

Der er som regel tale om meddelelse af kortfattede enkeltoplysninger, f. eks. om, hvorvidt en registreret er under konkurs, har næringsbrev eller ejer fast ejendom. Sådanne oplysninger kan aflæses umiddelbart i bureauets register; som enhver registreret har acces til i henhold til § 9, stk. 1. På den baggrund foreslås bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., hvorefter *kortfattede oplysninger* kan meddeles mundtligt til abonnenter, såfremt spørgerens navn og adresse noteres og opbevares i mindst 6 måneder.

Notering af navn og adresse på spørgeren er nødvendig af hensyn til de i §§ 12 og 13 fastsatte regler om berigtigelse af urigtige eller vildledende oplysninger. Halvårsfristen er begrundet i, at forespørgere normalt kun vil benytte nytil indhentede oplysninger som grundlag for kreditværdigheds-vurderinger, hvorfor der i en berigtigelsessituation ikke vil være grund til at foretage berigtigelse i relation til meget gamle besvarelser. Endvidere vil spørgsmålet om, hvorvidt en oplysning er korrekt eller ej, normalt blive aktuelt ret kort efter videregivelsen, hvis der overhovedet er anledning til at rejse det. Der henvises i øvrigt til den tilsvarende tidsfrist i § 9, stk. 1.

Efter *stk. 2* må kreditoplysningsbureauet kun udsende publikationer, såfremt det sker til abonnenter, og publikationerne kun indeholder oplysninger i *summerisk form*. Mange kreditoplysningsbureauer udsender i dag med mellemrum publikationer, der i kort skematisk form giver oplysninger om næringsdrivende til abonnenter. Med ordene »i summerisk form« sigtes til kortfattede fællesoplysninger af bestemte typer, der som regel er opstillet i skemaform og tit besvaret med »ja« eller »nej«.